

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. М. Грушевського, буд. 5

№ 12-КС
від 21.02.2018

Конституційний Суд України
01033, Київ-33, вул. Жилянська, 14

Суб'єкт права на конституційне подання:
48 народних депутатів України

Представники суб'єкта права на
конституційне подання:

Королевська Наталія Юрївна
01008, Україна, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5
Ел. пошта: Korolevska.Nataliia@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-45-09

Німченко Василь Іванович
01008, Україна, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5
Ел. пошта: Nimchenko.Vasyl@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-35-13

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

**щодо відповідності Конституції України (конституційності)
частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну
допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III
та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018
рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII**

Відповідно до статей 147, 150 і 152 Конституції України від 28.06.1996
№ 254к/96-ВР, пункту першого статті 7, статей 51, 52 Закону України "Про
Конституційний Суд України" від 13 липня 2017 року № 2136-VIII
звертаємося до Конституційного Суду України із клопотанням про визнання
неконституційними: частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про
державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000
року № 1768-III (далі – Закон № 1768-III) та статті 9 Закону України "Про

Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII (далі – Закон № 2246-VIII).

З метою забезпечення конституційного правопорядку, дотримання принципів верховенства права, поваги до прав й основних свобод людини, вважаємо, що окремі положення Законів № 1768-III та № 2246-VIII не відповідають нормам Конституції України та на виконання вимог частини третьої статті 51 Закону України "Про Конституційний Суд України" наводимо обґрунтування тверджень щодо неконституційності зазначених положень.

Обґрунтування щодо невідповідності оспорюваних положень Закону № 1768-III і Закону № 2246-VIII статтям 8, 46, 48, 64 Конституції України.

Відповідно до статті 5 "Розмір державної соціальної допомоги" Закону № 1768-III:

"Розмір державної соціальної допомоги визначається як різниця між прожитковим мінімумом для сім'ї та її середньомісячним сукупним доходом, який обчислюється за методикою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах трудових відносин, соціального захисту населення, але цей розмір не може бути більшим ніж 75 відсотків прожиткового мінімуму для сім'ї.

До стабілізації економічного становища в Україні розмір державної соціальної допомоги визначається з урахуванням рівня забезпечення прожиткового мінімуму.

Рівень забезпечення прожиткового мінімуму встановлюється виходячи з реальних можливостей видаткової частини Державного бюджету України і затверджується одночасно з прийняттям закону про Державний бюджет України на відповідний рік.

Для кожної дитини (крім дитини з інвалідністю), яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, рівень забезпечення прожиткового мінімуму збільшується на 10 відсотків, а для кожної дитини з інвалідністю, яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, для кожної дитини, яка утримується матір'ю (батьком, усиновителем), що не перебуває у шлюбі, і запис про батька (матір) цієї дитини у Книзі реєстрації народжень провадиться в установленому порядку за вказівкою матері (батька), для кожної дитини, в якій один або обоє батьків є особами з інвалідністю I або II групи, - на 20 відсотків.

Для громадян, які одержали статус особи, що проживає і працює (навчається) на території населеного пункту, якому надано статус гірського, рівень забезпечення прожиткового мінімуму збільшується на 20 відсотків.

Розмір державної соціальної допомоги збільшується на кожную дитину віком до 13 років на 250 гривень, на кожную дитину віком від 13 до 18 років - на 500 гривень.

Максимальний розмір державної соціальної допомоги з урахуванням збільшення її розміру на кожную дитину, яка входить до складу малозабезпеченої сім'ї, не може перевищувати прожитковий мінімум для сім'ї."

У свою чергу стаття 9 Закону 2246-VIII передбачає:

"Стаття 9. Установити, що у 2018 році рівень забезпечення прожиткового мінімуму для призначення допомоги відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" у відсотковому співвідношенні до прожиткового мінімуму для основних соціальних і демографічних груп населення становить: для працездатних осіб - 21 відсоток, для дітей - 85 відсотків, для осіб, які втратили працездатність, та інвалідів - 100 відсотків відповідного прожиткового мінімуму.

Розмір державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям у 2018 році не може бути більше 75 відсотків рівня забезпечення прожиткового мінімуму для сім'ї.

Рівень забезпечення прожиткового мінімуму для визначення права на звільнення від плати за харчування дитини у державних і комунальних дитячих дошкільних закладах відповідно до Закону України "Про дошкільну освіту" у 2018 році збільшується відповідно до зростання прожиткового мінімуму."

На думку суб'єктів права на конституційне подання потребують перевірки на предмет відповідності Конституції України норми законів щодо застосування такої категорії як "рівень забезпечення прожиткового мінімуму", тобто частини друга-п'ята статті 5 Закону № 1768-III та стаття 9 Закону № 2246-VIII.

Відповідно до статті 46 Конституції України громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом. Це право гарантується

загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створення мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними. Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом. Таким чином, у статті 46 Конституції України законодавець визначив одне із основних прав громадян – право на соціальний захист на рівні не нижчому від прожиткового мінімуму.

Відповідно до статті 48 Конституції України кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло.

Зважаючи на розміри рівня забезпечення прожиткового мінімуму (для працездатних осіб - 21 відсоток, для дітей - 85 відсотків) та максимальну величину державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям (не більше 75 відсотків рівня забезпечення прожиткового мінімуму для сім'ї), визначені у статті 9 Закону № 2246-VIII, стає зрозумілим, що розмір зазначеної державної допомоги у протиріччя частині третій статті 46 та статті 48 Конституції України не забезпечує отримувачам достатній життєвий рівень та рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму.

Із положень Конституції Україна, яка проголосила Україну соціальною і правовою державою, випливає, що держава взяла на себе обов'язок забезпечувати своїх громадян доходами на рівні не нижче прожиткового мінімуму, утримувати тих громадян, які внаслідок втрати працездатності або з інших незалежних від них обставин не мають достатніх засобів для існування.

Разом з тим, шляхом обмеження конституційних гарантій держава показує своє небажання або неспроможність виконувати взяті на себе соціальні зобов'язання, в тому числі щодо достатнього життєвого рівня громадян, чим і порушує приписи Конституції України, а саме її статті 46 та 48.

Невиконання взятих державою соціальних зобов'язань, тим більше конституційних, якраз і спостерігається у оскаржуваних положеннях Законів № 1768-III та № 2246-VIII.

У цьому зв'язку додатково вважаємо за необхідне звернути увагу на міжнародний захист прав, свобод і гарантій, який будується на загальних положеннях про права людини, і який визначає основоположні принципи щодо права кожної людини на достатній життєвий рівень і соціальний захист від держави у випадку втрати засобів для існування.

Так, відповідно до статті 22 Загальної декларації прав людини, затвердженої Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року, кожна людина, як член суспільства, має право на соціальне забезпечення і на здійснення необхідних для підтримання її гідності і для вільного розвитку її особи прав у економічній, соціальній і культурній галузях за допомогою національних зусиль і міжнародного співробітництва та відповідно до структури і ресурсів кожної держави.

У частині першій статті 25 Загальної декларації прав людини зазначається, що кожна людина має право на такий життєвий рівень, включаючи їжу, одяг, житло, медичний догляд та необхідне соціальне обслуговування, який є необхідним для підтримання здоров'я і добробуту її самої та її сім'ї, і право на забезпечення в разі безробіття, хвороби, інвалідності, вдівства, старості чи іншого випадку втрати засобів до існування через незалежні від неї обставини.

У свою чергу частиною першою статті 11 Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права, затвердженого Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966 року, ратифікованого Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19 жовтня 1973 року № 2148-VIII, встановлено, що Держави, які беруть участь у цьому Пакті, визнають право кожного на достатній життєвий рівень для нього і його сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг і житло, і на неухильне поліпшення умов життя. Держави-учасниці вживуть належних заходів щодо забезпечення здійснення цього права, визнаючи важливе значення в цьому відношенні міжнародного співробітництва, оснований на вільній згоді.

Аналізуючи зміст частини першої і другої статті 5 Закону № 1768-III можна зробити висновок, що частиною другою фактично зупинено дію частини першої цієї статті в частині визначення розміру державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям на такий абстрактний строк як "до стабілізації економічного становища в Україні".

Тобто частина друга обмежує дію частини першої статті 5 Закону № 1768-III щодо застосування встановленої законом соціальної гарантії у

повному обсязі, що з точки зору статті 64 Конституції України допустиме лише в умовах воєнного або надзвичайного стану, і в цілому має наслідком порушення прав громадян на достатній життєвий рівень.

Таку ж позицію висловлює Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007 (справа про соціальні гарантії громадян), посилаючись на своє Рішення від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), та констатує: "Внаслідок зупинення на певний час дії чинних законів України, якими встановлено пільги, компенсації чи інші форми соціальних гарантій, відбувається фактичне зниження життєвого рівня громадян, який не може бути нижчим від встановленого законом прожиткового мінімуму (частина третя статті 46 Конституції України), та порушується гарантоване у статті 48 Конституції України право кожного на достатній життєвий рівень. Отже, відповідно до частини третьої статті 22, статті 64 Конституції України право громадян на соціальний захист, інші соціально-економічні права можуть бути обмежені, у тому числі зупиненням дії законів (їх окремих положень), лише в умовах воєнного або надзвичайного стану на певний строк."

А як відомо, до теперішнього часу в Україні не введено воєнного або надзвичайного стану, що давало б можливість законодавцю встановлювати обмеження окремих прав і свобод громадян.

У зв'язку з цим суб'єкти права на конституційне подання вважають, що оскаржувані положення суперечать також статті 64 Конституції України.

Очевидно, що встановлення обмеження розміру державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям спочатку мало носити тимчасовий характер, оскільки законодавець у частині другій статті 5 Закону № 1768-III визначив таку юридичну конструкцію, як "до стабілізації економічного становища в Україні розмір державної соціальної допомоги визначається з урахуванням рівня забезпечення прожиткового мінімуму".

Разом з тим, рівень забезпечення прожиткового мінімуму в Україні застосовується починаючи ще з 2001 року і визначався у законах про державний бюджет з 2001 по 2018 роки.

Проте, встановлюючи таке обмеження, законодавець не передбачив будь-які додаткові, чіткі і зрозумілі для застосування критерії визначення моменту "стабілізації економічного становища в Україні".

Оскільки Закон не передбачив достатньо доступних, чітко сформульованих і передбачуваних у своєму застосуванні положень щодо

настання моменту "стабілізації економічного становища в Україні", незрозумілим є хто і як має визначати такий момент, після якого очевидно має припинитися застосування рівня забезпечення прожиткового мінімуму, як тимчасової величини для обрахування соціальної допомоги.

Зазначене дає підстави вважати, що частина друга статті 5 Закону № 1768-III не відповідає принципу правової визначеності, який є елементом принципу верховенства права, визначеного у статті 8 Основного Закону України.

Відповідно до частини першої та другої статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Складовою верховенства права є принцип правової визначеності, основу якого утворює ідея передбачуваності очікування суб'єктом відносин визначених правових наслідків (правового результату) своєї поведінки, яка відповідає наявним у суспільстві нормативним приписам.

Із цього приводу Конституційний Суд України у своїх рішеннях неодноразово наголошував на тому, що принцип правової визначеності вимагає ясності й однозначності правової норми та забезпечення того, щоб ситуації й правовідносини залишалися передбачуваними, що має існувати захист особи від свавільного втручання органів державної влади у її права і свободи.

Так, у пункті 2.4 мотивувальної частини свого Рішення від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016 (справа про припинення виплати допомоги при народженні дитини) Конституційний Суд України зазначає, зокрема: "В Україні визнається і діє принцип верховенства права (частина перша статті 8 Конституції України), одним з елементів якого є правова визначеність положень законів та інших нормативно-правових актів. За правовою позицією Конституційного Суду України, викладеною у Рішенні від 22 вересня 2005 року N 5-рп/2005, із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (абзац другий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини). Конституційний Суд України виходить із того, що принцип правової визначеності не виключає визнання за органом державної влади певних дискреційних повноважень у прийнятті рішень, однак у такому

випадку має існувати механізм запобігання зловживанню ними. Цей механізм повинен забезпечувати, з одного боку, захист особи від свавільного втручання органів державної влади у її права і свободи, а з другого - наявність можливості у особи передбачати дії цих органів."

Крім того, у своєму Рішенні від 20 грудня 2017 року № 2-р/2017 Конституційний Суд України констатує, зокрема, що Суд в абзаці другому підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 зазначив, що верховенство права - це панування права в суспільстві; верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо; одним із елементів верховенства права є принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями; обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної, передбачати юридичні наслідки своєї поведінки (абзац третій підпункту 3.1 пункту 3 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010). А тому Конституційний Суд України вважає, що принцип правової визначеності вимагає чіткості, зрозумілості й однозначності правових норм, зокрема їх передбачуваності (прогнозованості) та стабільності.

Проте, зміст частини другої статті 5 Закону № 1768-III жодним чином не забезпечує передбачуваності її норм, є нечітким і незрозумілим щодо дії в часі обмеження обсягу соціальної гарантії, визначеної у частині першій цієї статті, чим порушує принцип верховенства права, закріплений у статті 8 Конституції України.

Отже, підсумовуючи, слід зазначити, що положення частин другої-п'ятої статті 5 Закону № 1768-III та статті 9 Закону № 2246-VIII мають бути визнані неконституційним, адже не відповідають нормам частини першої статті 8, частини третьої статті 46, статтям 48 та 64 Конституції України в частині необхідності забезпечення належного життєвого рівня громадян, дотримання принципу верховенства права при прийнятті законів та можливості обмеження окремих прав і свобод виключно в умовах воєнного або надзвичайного стану.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51 та 52 Закону України "Про Конституційний Суд України",

ПРОСИМО:

- 1. Відкрити конституційне провадження за цим поданням.**
- 2. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення частин другої, третьої, четвертої, п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII.**
- 3. Зважаючи на порушення оскаржуваними положеннями законів України прав і свобод людини і громадянина визнати провадження за цим конституційним поданням невідкладним і розглянути його в межах місячного строку, визначеного в частині третій статті 75 Закону України "Про Конституційний Суд України".**
- 4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання - народних депутатів України:
Королевську Наталію Юрїівну;
Німченка Василя Івановича.**

Перелік документів, що додаються:

- 1. Витяг із Конституції України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 30, ст. 141 із наступними змінами);**
- 2. Витяг із Закону України "Про Конституційний Суд України" від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376);**
- 3. Витяг із Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 35, ст. 290 із наступними змінами);**
- 4. Витяг із Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII (Голос України від 30.12.2017, № 249-250);**

5. Рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 у справі за конституційними поданнями 55 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 58, 60 Закону України "Про Державний бюджет України на 2001 рік" та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 2, 3, 4, 5, 8, 9 частини першої статті 58 Закону України "Про Державний бюджет України на 2001 рік" і підпункту 1 пункту 1 Закону України "Про деякі заходи щодо економії бюджетних коштів" (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій) (Офіційний вісник України від 12.04.2002, № 13, стор. 141, стаття 669, код акта 22007/2002);

6. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) (Офіційний вісник України від 26.11.2004, № 45, стор. 41, стаття 2975, код акта 30642/2004);

7. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу X "Перехідні положення" Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками) (Офіційний вісник України від 14.10.2005, № 39, стор. 95, стаття 2490, код акта 33923/2005);

8. Рішення Конституційного Суду України від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007 у справі за конституційним поданням 46 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 29, 36, частини другої статті 56, частини другої статті 62, частини першої статті 65, пунктів 7, 9, 12, 13, 14, 23, 29, 30, 39, 41, 43, 44, 45, 46 статті 71, статей 98, 101, 103, 111 Закону України "Про Державний бюджет України на 2007 рік" (справа про соціальні гарантії громадян) (Офіційний вісник України від 27.07.2007, № 52, стор. 138, стаття 2132, код акта 40412/2007);

9. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010 у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу восьмого пункту 5 частини першої статті 11

Закону України "Про міліцію" (Офіційний вісник України від 19.07.2010, № 52, стор. 25, стаття 1746, код акта 51892/2010);

10. Рішення Конституційного Суду України від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016 у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу сьомого частини дев'ятої статті 11 Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" (справа про припинення виплати допомоги при народженні дитини) (Офіційний вісник України від 08.07.2016, № 51, стор. 34, стаття 1805, код акта 82310/2016);

11. Рішення Конституційного Суду України від 20 грудня 2017 року № 2-р/2017 у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 7 частини другої статті 42 Закону України "Про вищу освіту" (інформація про опублікування відсутня);

12. Витяг із Загальної декларації прав людини, затвердженої Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року ("Офіційний вісник України" від 15.12.2008, № 93 стор. 89, стаття 3103, код акта 45085/2008);

13. Витяг із Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права, затвердженого Генеральною Асамблеєю ООН від 16 грудня 1966 року, ратифікованого Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19 жовтня 1973 року № 2148-VIII (інформація про опублікування відсутня).

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Бойко Юрій Анатолійович	160	
2.	Вілкул Олександр Юрійович	161	
3.	Бакулін Євген Миколайович		
4.	Балицький Євген Віталійович	184	
5.	Бахтеева Тетяна Дмитрівна	168	
6.	Білий Олексій Петрович	N164	
7.	Воропаєв Юрій Миколайович	172	
8.	Гальченко Андрій Володимирович	244	
9.	Гусак Володимир Георгійович	174	
10.	Добкін Дмитро Маркович	376	
11.	Добкін Михайло Маркович	162	

10/08/2016 / підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII

12.	Долженков Олександр Валерійович	152 ⁸
13.	Дунаєв Сергій Володимирович	309
14.	Звягільський Юхим Леонідович	255
15.	Іоффе Юлій Якович	310
16.	Ківалов Сергій Васильович	333
17.	Кісельов Андрій Миколайович	167 ⁷⁶
18.	Козак Тарас Романович	173
19.	Колесніков Дмитро Валерійович	180
20.	Королевська Наталія Юріївна	167
21.	Ларін Сергій Миколайович	165
22.	Львовчкін Сергій Володимирович	171
23.	Львовчкіна Юлія Володимирівна	175

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII

24.	Мартовицький Артур Володимирович	251
25.	Матвієнков Сергій Анатолійович	263
26.	Мирний Іван Миколайович	177
27.	Мірошніченко Юрій Романович	179
28.	Мороко Юрій Миколайович	178
29.	Нечаєв Олександр Ігоревич	185
30.	Німченко Василь Іванович	184
31.	Новинський Вадим Владиславович	170
32.	Омельянович Денис Сергійович	159
33.	Павленко Юрій Олексійович	183
34.	Павлов Костянтин Юрійович	246
35.	Папієв Михайло Миколайович	181

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII

36.	Сажко Сергій Миколайович	265
37.	Скорик Микола Леонідович	
38.	Солод Юрій Васильович	257
39.	Шенцев Дмитро Олексійович	
40.	Шпеню Дмитро Юрійович	252
41.	Шурма Ігор Михайлович	186
42.	Шуфрич Нестор Іванович	
43.	<i>Дядюк Сергій Володимирович</i>	
44.	<i>Бурбак ІІ</i>	
45.	<i>Лисенко Володимир Іванович</i>	
46.	<i>Галуза С.А.</i>	
47.	<i>Савченко А.В.</i>	

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин другої-п'ятої статті 5 Закону України "Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям" від 1 червня 2000 року № 1768-III та статті 9 Закону України "Про Державний бюджет України на 2018 рік" від 7 грудня 2017 року № 2246-VIII

48.	Кукіш С.М.	³⁹² 144
49.	Петренко О.М.	392
50.	Всього 48 (сорок вісім) підписів народних депутатів України.	
51.	Горішник Управління кадрів	

— Ф. Максим'як
20.02.18р.

2/960/11/2018